

Nss v nálezech těch dovodil, že § 51 zák. č. 44/27 slovy »dávky . . .«, které mají povahu poplatku za zvláštní výhody nebo plnění se strany obcí a jejich podniků«, nerozumí nic jiného, nežli poplatky ve smyslu § 28 ob. fin. nov. č. 329/21, tedy obecní dávky, které se vybírají jako náhrada za užívání zařízení v zájmu veřejném zřízených a udržovaných nebo jako náhrada za jednotlivé úkony orgánů obecních — na rozdíl od dávek obecních, které jsou svou povahou obecními daněmi. Zda obec ona veřejná zařízení zřizuje a udržuje o své újmě, či na základě povinnosti zákonem jí uložené, je s hlediska § 51 zák. č. 44/27 bez právního významu. Používá-li zákon v § 51 výrazu »zvláštní výhoda«, nechce jím vyjádřiti nic jiného, než právě poplatkový ráz dávek, které tu z osvobození vyjímá, t. j. že jde o dávky, které nemají povahu daní. Nemyslí tímto výrazem individuální plnění — výhody, jež obec poskytuje určité osobě, nýbrž plnění, výhody, které vznikají v obecnstvu ze zvláštních zařízení a ústavů obecních, na rozdíl od plnění a výhod, jež obecnstvu plynou z všeobecné činnosti správní. Pro posouzení povahy zvláštních výhod bez významu jest okolnost, že majitelé domů jsou povinni připojiti dům na obecní kanalisaci, ježto rozhodným kriteriem jest jediné skutečnost, že jednotlivec má možnost obecní kanalisace používat.

Na zmíněných tu názorech trvá nss i v tomto případě, a jeví se tudíž bezdůvodnými námitky stížností, že charakteru zvláštního plnění, resp. výhody jest na překážku, že kanalisace obecní nezřizuje se jen v zájmu jednotlivce, nýbrž celku, a to jako zákonná povinnost obce, že majitelé domů jsou povinni na kanalisaci se připojiti, a že obec nemůže používání kanalisace odepřít, — neboť veškeré tyto okolnosti jsou podle toho, co bylo v cit. nálezech vysloveno, s hlediska § 51 cit. zák. bez právní relevance.

Č. 10.351.

Vojenské věci: * Za přechodné ubytování ve smyslu § 2 zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska jest pokládati každé ubytování, které se nezakládá na stálé mírové dislokaci.

(Nález ze dne 16. února 1933 č. 2452.)

V ě c: Město T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o ubytování vojska.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 4. listopadu 1929 obrátilo se posádkové velitelství v Trnavě na okresní úřad v Trnavě se žádostí, aby bylo v Trnavě přechodně ubytováno pět důstojníků a šest rotmistrů v době od 22. listopadu 1929 do 22. března 1930 s poznamenáním, že gážisté jsou zem. voj. velitelstvím určeni jako učitelé pro školu spojené služby hlavních zbraní, která se v Trnavě každoročně zdržuje. Ve smyslu tohoto podání požádal okresní úřad v Trnavě městskou radu v Trnavě, aby zajistila přechodné ubytování, obecní úřad města Trnavy vyslovil však výměrem z 11. listopadu 1929, že žádosti za přechodné ubytování nemůže vyhověti.

Na to výměrem z 18. listopadu 1929 prohlásil okresní úřad v Trnavě, že na základě práva, daného mu §em 20 zák. čl. XXXVI:1879, usnesení městské rady v Trnavě z 11. listopadu 1929 zrušuje a nařizuje zajištění přechodného ubytování pro pět důstojníků a šest rotmistrů, vyslaných od různých vojenských útvarů jako instruktorů pro školu spojovací služby hlavních zbraní v Trnavě od 22. listopadu 1929 do 22. března 1930. V důvodech uvedeno, že usnesení městské rady musilo býti zrušeno jako nezákonné, poněvadž v přítomném případě jde o přechodné ubytování ve smyslu § 2 cit. zák. Konečně ve smyslu § 13 cit. zák. jest obce povinna požadavku ubytování vyhověti.

Odvolání stěžujícího si města bylo zamítnuto nař. rozhodnutím; žal. úřad v odpor vzatý výměr okresního úřadu potvrdil z jeho důvodů a z té příčiny, že námitku odvolání, že nejde o přechodné ubytování, když se každého roku opakuje a trvá 4 měsíce, nelze odůvodniti ze zák. článku XXXVI:1879; proti této námitce svědčí 2. odst. § 2 cit. zák., jenž neustanovuje časovou dobu toho kterého přechodného ubytování a § 16 stanoví jen to, že ubytovatel může po uplynutí jednoho měsíce požadovati, aby byl zbaven ubytovací povinnosti. Další námitka co do finančního zatížení města může býti sice pravdivá, jest však co do zákonitosti v odpor vzatého výměru bezpodstatná; bude-li však město přikazovati přechodné ubytování u všech občanů podle vhodného pořadí ve smyslu § 8 ubytovacího zákona, možno u tohoto ubytování docílit značné úlevy, poněvadž město není povinno ubytovati gážisty právě v hotelích v důsledku ustanovení § 3. Konečně nemohla přijíti v úvahu ani námitka co do formality požadovaného ubytování; kde, jak a co se může požadovati při ubytování vojska, je stanoveno v §§ 7, 12, 39 a 45 ubytovacího zákona, čemuž bylo podle jednacích spisů vyhověno, jiných zvláštních formalit při ubytování zákon nevyžaduje.

Stížnost uplatňuje, že žádané ubytování nelze pokládati za ubytování přechodné ve smyslu 2. odst. § 2 ubytovacího zákona XXXVI:1879, poněvadž se nežádá ani z důvodů přechodu, koncentrace, cvičení ve zbraní nebo vyslání, ani z důvodů a na dobu přechodných okolností, když osoby vojenské, jež mají býti ubytovány, jsou vyslány do Trnavy na 4 měsíce, a to jako instruktoři do školy, jež se v Trnavě koná každého roku, a má tedy ráz trvalý.

Stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

V zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska se stanoví v § 1, že ubytování jest co do doby a) trvalé nebo b) přechodné. V § 2 pak jest vloženo, co sluší rozuměti právě uvedenými druhy ubytování, a praví se v odst. 1., že trvalé jest ono ubytování, které se zakládá na stálé mírové dislokaci, kdežto v odst. 2. jest stanoveno, že přechodné ubytování nastává při průchodech, koncentracích, cvičeních ve zbraní, vysláních, vůbec v důsledku a na dobu přechodných okolností.

Z těchto ustanovení jde předem tolik, že kdežto důvod, ve kterém kotví povaha určitého ubytování jako trvalého, jest zákonem přesně vymezen a ohraničen skutečností stálé mírové dislokace, není takového přesného vymezení u momentů, jejichž existence může býti důvodem ubytování pře-

chodného. Práví se sice v cit. odst. 2., že přechodné ubytování nastává při průchodech, koncentracích, cvičeních ve zbrani a vysláních, leč zákon se tu nespokojil jen s těmito konkrétně uvedenými momenty, tvořícími důvod pro ubytování přechodné, nýbrž dodal ještě, že ubytování takové nastává vůbec v důsledku a na dobu přechodných okolností. Za tohoto stavu jest jasno, že konkrétní momenty, jež jako na př. koncentrace mohou tvořiti důvod přechodného ubytování, jsou jen demonstrativním vyčíslením přechodných okolností, o nichž se mluví v závěru 2. odst., a že tedy vlastní těžisko a význam předpisu tohoto 2. odst. leží právě v tomto dodatku.

Dodatek ten jest pak zcela všeobecný a zejména nerozlišuje ani co do délky trvání okolnosti, ani nežádá, aby okolnosti ty se vyskytly jen ojedíněle, ani nevylučuje okolností, jež se snad v určitých obdobích vyskytují zcela pravidelně. Žádá jen, aby okolnosti ty byly přechodné, a míří tím zcela zřejmě na ustanovení odst. 1., k němuž měl v odst. 2. býti postaven protiklad v tom smyslu, že za ubytování přechodné jest pokládati každé takové ubytování, které se nezakládá na stálé mírové dislokaci.

Ale pak i vyslání instruktorů do školy v Trnavě jest přechodnou okolností, jež ve smyslu 2. odst. § 2 cit. zák. článku může tvořiti důvod pro přechodné ubytování, aniž tu má jakýkoli význam, že pobyt instruktorů v Trnavě má trvati čtyři měsíce, tedy po názoru stížnosti poměrně dlouhou dobu, a aniž tu co na věci může měniti skutečnost, že vojenská správa vysílá do Trnavy instruktory každého roku. — — — —

Č. 10.352.

Policeie: Zákaz postavení sochy ve spolkové místnosti podle § 26 zák. č. 50/1923 Sb.?

(Nález ze dne 16. února 1933 č. 2634.)

Věc: Spolek Toldy-Kor v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o zákaz postavení sochy ve spolkové místnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Policejní ředitelství v Bratislavě výměrem z 10. února 1930 zakázalo podle § 26 zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb. stěžujícímu si spolku postavit ve spolkové místnosti sochu bojovníka z dob Arpádových, nesoucí nápis »A Magyar jelen — a multnak — a jövőért« (Maďarská přítomnost — minulosti — za budoucnost), poněvadž sochu tuto i s jejím celým provedením nutno pokládati za pomník podle § 26 cit. zák. Odvolání, ve kterém stěžující si spolek dovozoval, že socha maďarského rázu nemůže býti protistátní, když § 28 ústavní listiny zaručuje všem čsl. státním občanům stejná práva bez rozdílu národnosti, a ve kterém vytýkal, že úřad I. stolice neuvádí důvodů, proč jest tato socha protistátní, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž socha Maďara z dob Arpádových a nápis na soše jsou rázu protistátního, to jest odporují ideám, na kterých jest vybudována čsl. republika, a upomínají na události nesrovnávající se s důstojností státu a osvobozeného národa, a jde o sochu, která měla býti postavena ve spolkové místnosti, tedy na veřejném místě.